

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 76 Decembrie 2014

76. Ausgabe, Dezember 2014

IISUS HRISTOS – CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA*

Mitropolitul SERAFIM

„*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” (Ioan 14, 6)

Sărbătorim astăzi Nașterea Domnului într-o atmosferă de mare bucurie și entuziasm duhovnicesc, cu cântări și cu colinde, care ne încălzesc inima și ne fac să uităm măcar pe moment de grijile și greutățile vieții de zi de zi. Gândul și inima noastră se îndreaptă acum spre Peștera din Betleem, unde s-a născut Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Căruia ne închinăm împreună cu Maica Domnului, cu dreptul Iosif, cu îngerii și cu păstorii și-I aducem, ca și magii veniți de la Răsărit, darurile sufletelor noastre: laudă smerită și mulțumire pentru binefacerile primite de la El. Îl rugăm totodată să ne ierte păcatele și să ne umple de harul Său, ca să ne purtăm cu vrednicie crucea de toate zilele.

Sărbătorile din această perioadă a anului - Nașterea Domnului, Anul Nou și Boboteaza - înnoiesc în noi dragostea de Dumnezeu și dragostea de viață. Acum trăim mai intens, pentru că ne bucurăm de colindele de Crăciun, de întâlnirea cu cei dragi ai familiei, de sfințirea caselor, de cadourile pe care le facem copiilor sau unii altora. Dumnezeu Însuși, ca un Tată iubitor, se bucură de bucuria fiilor Săi și ne înnoiește și înmulțește viața! La nașterea unui copil se bucură familia, se bucură neamurile, se bucură Biserica și societatea, pentru că fiecare copil este o nouă speranță pentru lume. Cu atât mai mult ne

bucurăm noi, creștinii, de Nașterea Mântuitorului lumii, Care este suprema noastră Nădejde. Căci nici unul din cei ce nădăjduiesc în Hristos nu pierе.

Dumnezeu a binevoit să mântuiască lumea din robia păcatului și a morții nu printr-un decret divin, nici printr-un înger, ci prin Însuși Fiul Său, Care S-a făcut om ca să ia asupra Sa păcatele și neputințele oamenilor. El a viețuit pe pământ timp de 33 de ani, i-a învățat pe oameni cum să trăiască pentru ca să se poată bucura de viață și a făcut bine tuturor celor ce se apropiau de El cu credință. Sfintele Evanghelii ne redau o mulțime de minuni pe care Mântuitorul Iisus Hristos le-a făcut cu credincioșii din vremea Sa: a

vindecat pe cei bolnavi, a alungat demonii din cei chinuți de duhuri necurate, a săturat mulțimile flămânde, a potolit cu cuvântul Său marea și vânturile care amenințau viața apostolilor, a înviat chiar pe unii din morți. Astfel se îplineau cuvintele proorocului Isaia, care cu 750 de ani înainte de Hristos a zis: „Acesta (Iisus

Hristos) *neputințele noastre a luat și bolile noastre le-a purtat*” (Isaia 53, 4; Matei 8, 17). La 33 de ani, Mântuitorul este răstignit pe cruce, dar a treia zi înviază și prin aceasta mântuiește lumea din robia morții. Sf. Apostol Pavel spune: „*Iisus Hristos ieri, astăzi și în veac este același*” (Evrei 13, 8). El poartă și astăzi și întotdeauna neputințele și bolile celor care trăiesc după voia lui Dumnezeu și se roagă Lui cu credință. El ne însoțește pe toate drumurile vieții și este cu noi și în ceasul morții, când nimeni nu ne mai poate ajuta. El ne mântuiește de moartea cea veșnică și ne face parte cu sfinții Săi în Împărăția Tatălui.

Noi, cei care ne silim să trăim în lumina pe care Mântuitorul Hristos a adus-o în lume prin nașterea Sa, credem cu tărie că viața noastră are un sens veșnic, care se împlinește numai în legătura noastră cu Dumnezeu și în ascultarea de El. Pentru noi, Mântuitorul Iisus Hristos este „**Calea, Adevărul și Viața**” (Ioan 14, 6). El este **Calea** pe care mergând, nu vom rătăci niciodată. El este **Adevărul** care ne face liberi, dacă trăim în adevăr și nu în minciună. Și El este **Viața** care ne înnoiește viața noastră de zi de zi, dacă ne rugăm mereu și ne împărtășim cât mai des cu Sfintele Taine, adică cu Trupul și Sângele Domnului, pentru ca să-L avem pe El Însuși, Hristos - Viața în noi.

De credem că **Mântuitorul Hristos este Calea** sau drumul vieții noastre, înseamnă că-L avem pe El prieten și tovarăș de călătorie în toate zilele: „*Jisuse-al meu Prieten bun din zorii tinereții/ Cu tine eu călătoresc pân' la sfârșitul vieții*”, spune una din cântările „Oastei Domnului”. A călători cu Iisus înseamnă a ne încredința în tot momentul voii Lui și a-L chema mereu în ajutor cu credința că El, Domnul, este mereu alături de noi și ne conduce fiecare pas al vieții. Desigur, calea credinței sau calea lui Hristos este o cale strâmtă și nu întotdeauna ușoară. De aceea Mântuitorul ne îndeamnă zicând: „*Siliți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care apucă pe ea. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află*” (Matei 7, 13). Cei ce umblă pe calea lui Hristos, aceia se silesc să trăiască după voia lui Dumnezeu, împlinind poruncile Lui, ferindu-se de păcate și de compania oamenilor care-i trag spre cele rele. „*Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor nu a stat... Ci în legea Domnului e voia lui și la legea lui va cugeta ziua și noaptea*”, zice Psalmistul David (Psalm 1, 1). Iar Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă: „*să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospețe și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă*” (Romani 13, 13-14). Mai cu seamă grija exagerată de trup, de mâncare, de băutură și de plăceri ne face să părăsim calea lui Hristos și să umblăm pe căile pierzaniei.

Mântuitorul Hristos este, de asemenea, Adevărul care ne face liberi. Noi nu trăim cu adevărat și nu ne putem bucura de viață decât în măsura în care trăim în Hristos. Iar a trăi în Hristos, înseamnă a trăi după poruncile Lui. „*Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește*” (Ioan 14, 21). Dacă nu trăim după poruncile lui Hristos, nu putem fi liberi, chiar dacă ni se pare că suntem liberi. Omul se înșeală ușor crezând că este liber dacă face tot ceea ce vrea și ceea ce îi place. Totuși, a fi liber nu înseamnă a face tot ceea ce vrei, ci a face întotdeauna binele, împlinind voia lui Dumnezeu. Numai atunci suntem liberi cu adevărat, când facem binele. Când facem răul nu suntem liberi, ci robi ai răului pe care-l săvârșim. Acest adevăr îl recunoaștem ușor dacă inima nu ne este

cu totul împietrită. Dacă avem o conștiință trează, ea ne muștră de fiecare dată când facem ceva rău: când ne certăm și trăim în dezbinare, când trăim în desfrâu, mințim sau furăm, când nu ne rugăm și nu postim, când nu facem bine semenilor noștri.

Mântuitorul Hristos este Viața noastră și viața lumii. Sf. Apostol și Evanghelist Ioan ne spune că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume tocmai pentru ca „*lumea să aibă viață și s-o aibă din belșug*” (Ioan 10, 10). Tot el ne spune că: „*Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*” (Ioan 3, 16). Așadar numai în Hristos Care este „Viața lumii” putem avea „viață din belșug” și „viață veșnică”. Și numai în Hristos, viața noastră se împlinește pentru că are un sens veșnic. Dacă omul își limitează orizontul vieții numai la lumea aceasta, chiar dacă ar avea tot ceea ce dorește, totuși nu poate fi fericit, pentru că sufletul său nemuritor nu se mulțumește doar cu bunurile lumii acesteia. Sufletul tinde spre Dumnezeu și nu se poate odihni decât în El. Și totuși, cât de mulți oameni înăbușă în ei tinderea sufletului lor spre Dumnezeu și aleargă numai după bunurile și plăcerile vieții acesteia, care sunt atât de înșelătoare! Aceștia zic: „Să mâncăm și să bem căci viața este scurtă. Să profităm de ea cât trăim aici pe pământ pentru că nimeni nu știe dacă mai este ceva după moarte”. Sfântul Evanghelist Ioan ne spune că aceasta este gândirea celor care iubesc mai mult întunericul decât Lumina pentru că faptele lor sunt rele. „*Căci oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească*” (Ioan 3, 20).

Să nu uităm nicio clipă că viața pământească este doar o pregătire pentru viața cea veșnică, pe care Dumnezeu o dă celor vrednici.

Am spus că atmosfera încărcată de har dumnezeiesc a Sărbătorilor Nașterii Domnului ne face să ne simțim mai ușurați de problemele și greutățile vieții. Dar nu numai la Crăciun sau la Paști ne simțim mângâiați și întăriți, ci în fiecare duminică, atunci când venim la biserică și participăm cu credință și evlavie la Sfânta Liturghie primim de la Dumnezeu putere și curaj ca să înfruntăm cu răbdare orice rău, fără să ne pierdem nădejdea într-un viitor mai bun. Puterea credinței și a rugăciunii se arată mai cu seamă în aceea că nu ne pierdem curajul în lupta cu greutățile vieții, că nu ne lăsăm abătuți de ele, ci dimpotrivă ne înmulțim rugăciunea și postul și trăim cu nădejdea că vom birui orice rău. Mântuitorul Iisus Hristos ne spune: „*În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*” (Ioan 16, 33). A îndrăzni înseamnă tocmai să ne înnoim mereu curajul în lupta cu necazurile vieții, să începem din nou de fiecare dată când nu reușim un lucru sau altul și mai ales să credem, fără nicio ezitare, în biruința binelui. De credem în Dumnezeu și stăruim în credință și în rugăciune, atunci binele - și nu răul - are ultimul cuvânt în viața noastră.

Îi mulțumim bunului Dumnezeu și Maicii Domnului pentru tot ajutorul pe care-l primim de fiecare dată când ne rugăm cu credință. În anul pe

care-l încheiem Dumnezeu ne-a ajutat să înființăm mai multe parohii noi: la Bielefeld, Kassel, Duisburg, Dresda, Chemnitz, Leverkusen, Mönchenglbad, Passau, Wiener-Neustadt și Innsbruck. Pentru toate aceste parohii noi, Dumnezeu ne-a binecuvântat cu preoți foarte buni, cărora le mulțumim pentru jertfa pe care au făcut-o pentru întemeierea lor. Mulțumim, de asemenea, Bisericilor Catolică și Evanghelică, majoritare în Germania și Austria, care ne-au oferit biserici în care să putem sluji, sau ne-au ajutat financiar ca să ne facem biserici proprii. Mulțumim tuturor preoților noștri pentru slujirea lor și pentru grija duhovnicească pentru păstoriții lor. Și vă mulțumim Dumneavoastră, credincioșilor noștri care participați cu evlavie la Sfintele Slujbe și veniți în ajutorul preoților și al Mitropoliei noastre. Vă mulțumim tuturor celor care susțineți Proiectul nostru: „Burse pentru copii săraci din Moldova”, prin care ajutăm lunar, din darul pe care-l primim de la Dumnezeu, 270 de copii cu o situație materială la limita existenței. Pe pagina noastră de Internet găsiți descrierea amănunțită a acestui Proiect.

Dorindu-vă să petreceți aceste sfinte zile cu pace și cu bucurie, chem binecuvântarea Pruncului divin, născut în ieslea Betleemului peste voi toți, fiii mei duhovnicești și vă urez:

Sărbători fericite și La mulți ani!

*Pasorala de Craciun, anul mantuirii 2014

preface și umple de viață pe cel ce se împărtășește”, după cum spune Sfântul Nicolae Cabasila.

Îndemnul biblic și liturgic **„Gustați și vedeți că bun este Domnul” (Psalmul 33, 8)** este o chemare la **cunoașterea sensului vieții ca relație de comuniune a omului cu Dumnezeu**, la înnoirea vieții prin Taina Sfintei Spovedanii și la comuniunea de iubire eternă cu Hristos Cel răstignit și înviat, prin Taina Sfintei Euharistii. În acest sens, Mântuitorul Iisus Hristos spune ucenicilor Săi: **„Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care o va da vouă Fiul Omului, căci pe El L-a pecetluit Dumnezeu-Tatăl (...). Eu sunt Pâinea cea vie, Care S-a pogorât din cer. Cine mănâncă din Pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu” (Ioan 6, 27; 51).**

Mântuirea este experiența vie a relației personale, conștiente și libere a omului cu Dumnezeu, Izvorul vieții veșnice. Pocăința sau mărturisirea păcatelor și primirea iertării în Taina Sfintei Spovedanii este viață și ridicare. De aceea, mântuirea pe care Dumnezeu o propune oamenilor înseamnă, de fapt, eliberare și vindecare de păcat și de moarte. Acest adevăr este rezumat în cuvintele: **Dumnezeu nu voiește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu (cf. Iezechiel 18, 23; 33, 11)** sau Dumnezeu **„voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Timotei 2, 4).** Pocăința și restabilirea comuniunii omului cu Dumnezeu în Taina Sfintei Spovedanii și desăvârșirea comuniunii prin împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos în Euharistie deschid fiecărui creștin ușa Împărăției cerurilor.

Pe temeiul Sfintei Scripturi, **pocăința sau mărturisirea păcatelor este o lucrare de înnoire a vieții spirituale**, exemple binecunoscute de pocăință din Vechiul Testament fiind pocăința regelui David și a regelui Manase, iar în Noul Testament, Mântuitorul Iisus Hristos, Luminătorul și Vindecătorul sufletelor, primește cu milostivire pocăința sinceră a tuturor celor care își recunosc cu regret păcatele, zicând: **Mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește (cf. Luca 15, 7).** Exemple de pocăință și de primire a iertării păcatelor sunt mai ales femeia desfrânată, care l-a uns picioarele cu mir și le-a șters cu părul capului ei (cf. Luca 7, 36-50), sau tâlharul de pe cruce (cf. Luca 23, 42). De altfel, la începutul misiunii

**PASTORALA SFÂNTULUI SINOD AL
BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
PRIVIND ÎNSEMNĂTATEA ANULUI OMAGIAL
EUHARISTIC (AL SFINTEI SPOVEDANII ȘI
AL SFINTEI ÎMPĂRTĂȘANII) ȘI ANULUI
COMEMORATIV AL SFINȚILOR MARTIRI
BRÂNCOVENI**

Anul 2014 a fost declarat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca Anul omagial euharistic (al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Împărtășanii), pentru a sublinia **însemnătatea Sfintei Spovedanii, ca Taină a iertării, reconcilierii și vindecării spirituale, a Sfintei Euharistii, ca Taină a sfințirii și înnoirii vieții, prin împărtășirea cu Hristos**, dar și Anul comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni în Patriarhia Română, **întrucât se împlinesc 300 de ani de la moartea martirică a Sfântului Domnitor al Țării Românești Constantin Brâncoveanu, a celor patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei și a sfetnicului Ianache.**

Aprofundarea de către preoți și credincioși a sensurilor duhovnicești și a scopurilor mântuitoare ale Tainei Sfintei Spovedanii și Tainei Sfintei Euharistii subliniază însemnătatea și necesitatea acestora pentru timpul prezent, întrucât sunt **lumini de înviere duhovnicească și înnoire spirituală.** Prin **Sfânta Taină a Spovedaniei** ne mărturisim păcatele și primim iertarea lor, iar prin hrănirea cu **Sfânta Taină a Euharistiei** primim **„Pâinea vieții (care) schimbă,**

Sale de propovăduire a Evangheliei mântuirii, Domnul Iisus Hristos cheamă oamenii la pocăință, zicând: „**Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor!**” (Matei 4, 17). Iar după învierea Sa din morți Hristos Domnul a dăruit ucenicilor Săi, și prin ei slujitorilor Bisericii, harul și darul iertării zicând: „**Luăți Duh Sfânt; căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute**” (Ioan 20, 22-23). Numai urmașii apostolilor, arhieriei și preoții Bisericii, au primit harul legării și dezlegării sau iertării păcatelor prin chemarea harului curățitor, vindecător și mântuitor al Duhului Sfânt asupra credincioșilor care se pocăiesc.

Pocăința pe care o învață și o practică Biserica în Taina Sfintei Spovedanii nu este o pocăință a disperării, ci este o **pocăință a speranței și a bucuriei**, a recuperării și ridicării păcătosului din robia păcatelor sau a patimilor. Când ne spovedim și primim iertare, atunci pregătim bucuria învierii sufletului nostru din moartea păcatului. În acest sens, **perioadele de pocăință și post devin perioade de curățire și de pregătire pentru bucurie**, iar adevărata bucurie este **comuniunea noastră cu Dumnezeu, Izvorul vieții și al bucuriei veșnice**, care se desăvârșește prin **primirea Sfintei Împărtășanii**.

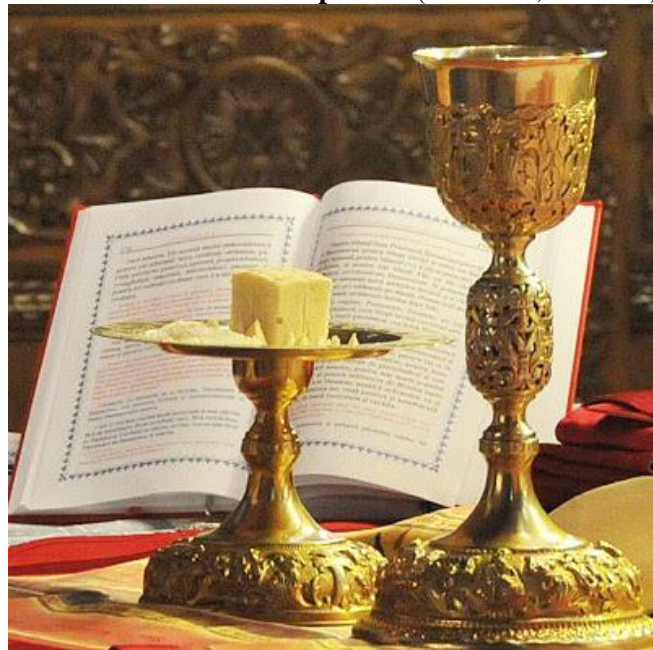
Din nefericire, în societatea de azi, în care domină izolarea individualistă și autosuficiența omului secularizat, au slăbit mult conștiința păcatului și practica pocăinței, iar unde nu mai este pocăință nu mai este nici dor de sfințenie, nici dor de mântuire sau viață veșnică. Pocăința ca Sfântă Taină a Mărturisirii păcatelor înseamnă mai multă exigență cu noi înșine și mai multă îngăduință cu alții, așa cum atrage atenția Sfântul Ioan Gură de Aur zicând: „**Aceasta este pricina tuturor relelor, că iscodim cu multă luare-aminte păcatele altora, iar pe cele ale noastre le trecem cu multă nepăsare**”.

Potrivit tradiției și practicii Bisericii noastre, **trebuie să ne spovedim înainte de a primi Sfânta Împărtășanie**. Dacă omul nu se pocăiește și nu cere iertarea păcatelor nu poate intra în Împărăția cerurilor: „**Nu știți, oare, că nedreptii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?**” (1 Corinteni 6, 9). Haina curată a fiilor Împărăției lui Dumnezeu se dobândește o singură dată prin botez, dar se curăță de mai multe ori prin pocăință, numită și „botezul lacrimilor”.

Arătând că numai dacă ne pocăim de păcate putem să ne curățim și să pregustăm din viața veșnică, scrierea apostolică numită **Didahia** (care datează din sec. I) spune despre pocăință: „**În Biserică să-ți mărturisești păcatele tale și nu te duce la rugăciune cu conștiința rea. Aceasta este calea Vieții**” (cap. IV, 14), iar despre împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos, **Didahia** precizează: „**Dacă este cineva sfânt, să vină! Dacă nu este să se pocăiască!**” (cap. X, 5) ori: „**Când vă adunați în duminica Domnului, frângeți pâinea și mulțumiți, după ce mai întâi v-ați mărturisit păcatele voastre, ca jertfa voastră să fie curată. Tot cel care este certat cu aproapele său să nu vină împreună cu voi până**

nu se împacă, pentru ca să nu se pângărească jertfa voastră” (cap. XIV, 1-2).

Prin Sfânta Liturghie euharistică se realizează cea mai vie legătură duhovnicească, cea mai bogată comunicare și cea mai intensă comuniune între Hristos – Capul Bisericii și Biserica Sa, **trupul Său tainic, templu al Sfântului Duh, popor al lui Dumnezeu–Tatăl**, după cum spune Domnul Iisus Hristos ucenicilor Săi, vorbind despre Taina împărtășirii cu El: „**Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.**” (Ioan 6, 53-54).

Prin urmare, Sfânta Euharistie ne dăruiește arvuna vieții veșnice. De aceea, când primim Trupul și Sângele Domnului, ni se spune de către arhieriu sau preot că ne împărtășim „**spre iertarea păcatelor și spre viața de veci**”, iar strana cântă în timpul împărtășirii credincioșilor „**Trupul lui Hristos primiți și din izvorul cel fără de moarte gustați!**”. Unirea duhovnicească a lui Hristos cu Biserica Sa și a Bisericii cu Hristos are ca scop iertarea, curățirea și sfințirea oamenilor pentru a dobândi mântuirea și viața veșnică. În acest sens Părintele Dumitru Stăniloae spune: „**Cei făcuți de Dumnezeu nu pot avea viața și nu pot spori în ea decât din El, ca sursă a vieții. De aceea, Dumnezeu îi naște din nou (prin Botez n.n.). Dar Dumnezeu nu-i poate lăsa pe cei născuți din El fără să-i hrănească cu viața din Sine. (...) Dumnezeu, după ce a constatat că oamenii nu pot dura etern fără viața din El, îi hrănește El însuși cu viața Sa, pentru ca să sporească în viață și să rămână etern în ea**”.

În timp ce lumea secularizată de azi nu se mai roagă lui Dumnezeu și este dominată de un spirit de nemulțumire, **Euharistia Bisericii, ca Taină a recunoștinței față de Dumnezeu Creatorul și Mântuitorul lumii, ne oferă pace sfântă și bucurie profundă, izvorâte din rugăciune smerită și stăruitoare**. Din păcate, omul secularizat a pierdut **pacea și bucuria sufletului tocmai pentru că a**

pierdut practica rugăciunii ca respirație a sufletului în prezența harică a iubirii milostive a lui Dumnezeu.

Este semnificativ faptul că venirea lui Hristos pe pământ ca om-copil născut în Betleem începe cu vestirea bucuriei de către îngeri: „**Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul**” (Luca 2, 10), iar înălțarea Sa întru slavă se încheie cu bucuria binecuvântării lui Hristos dăruită ucenicilor Săi și prin ei Bisericii Sale întregi: „**Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare**” (Luca 24, 52). Această bucurie se primește și azi în comuniunea de viață a Bisericii cu Hristos cel Înviat, prezent haric în comunitatea eclezială aflată în rugăciune (cf. Matei 28, 20).

De aceea, trebuie să redescoperim dimensiunea eclezială a Tainei Sfintei Spovedanii și a Tainei Sfintei Euharistii ca izvoare de bucurie, de sfințire și de creștere spirituală a comunității bisericești în comuniune.

Prin Sfânta Împărtășanie primită în Biserică ne apropiem de Hristos și învățăm să trăim și să creștem duhovnicește întru El, deoarece, așa cum spune Sfântul Nicolae Cabasila: „**Legătura cu Hristos e adevărata noastră viață, căci ajungem să fim «mădulare» și «fii» ai Lui, împărtășindu-ne din Trupul, din Sângele și Duhul Său. Ea ne leagă viața de Dumnezeu mai strâns decât ar reuși doar strădaniile noastre, ba chiar mai strâns decât ceea ce avem din însăși firea noastră, fiindcă Hristos e mai înrudit cu noi decât sunt chiar părinții noștri trupești**”.

Taina Sfintei Împărtășanii este izvor de sfințire a vieții creștine și de afirmare a unității Bisericii. Cu cât ne împărtășim mai des după o pregătire adecvată, prin pocăință și Spovedanie, cu atât avem mai multă bucurie în suflet și avem mai multă pace. Prin împărtășirea euharistică Hristos nu mai este prezent doar în mijlocul nostru sau între noi, ci în sufletul nostru. În acest sens, Sf. Nicolae Cabasila zice: „**Domnul ni Se dă El însuși; pentru că împărtășindu-ne cu Trupul și Sângele Său, noi primim pe Însuși Dumnezeu în sufletele noastre**”; iar El devine Viața vieții noastre (cf. Ioan 6, 56-57). Sfânta Taină a Împărtășaniei înseamnă viața lui Hristos dăruită nouă oamenilor, pentru ca noi, oameni pământeni, să pregustăm încă din lumea aceasta fericirea vieții veșnice: „**Pâinea vieții este însăși Viața, Care face vie pe cei ce gustă din ea**”. Prin urmare, când primim, cu pocăință și smerenie, Sfânta Împărtășanie, viața sfântă a lui Hristos Cel răstignit și înviat sfințește viața noastră, dăruindu-i arvuna învierii și îndreptând-o spre viața cerească și fericirea veșnică din Împărăția Preasfintei Treimi, care este „**dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt**” (Romani 14, 17).

Din acest motiv, toate rugăciunile ortodoxe dinainte de împărtășire sunt, de fapt, rugăciuni de pocăință, iar cele de după împărtășire sunt rugăciuni de mulțumire pentru iertarea păcatelor și pentru binefacerile pe care le aduce Sfânta Euharistie pentru mântuirea sufletului și viața Bisericii.

Anul omagial Euharistic a prilejuit în eparhiile din țară și străinătate, în parohii și mănăstiri, în centrele culturale și școlile teologice din cuprinsul Bisericii Ortodoxe Române, o intensă implicare a ierarhilor, preoților și monahilor, a duhovnicilor, a profesorilor de teologie, care au evidențiat cu bucurie sensurile duhovnicești și scopurile mântuitoare ale Sfintei Spovedanii și ale Sfintei Împărtășanii, însemnătatea și necesitatea acestora pentru viața și ajutorul credincioșilor, pelerini pe calea mântuirii în lumea tot mai secularizată de azi.

Un loc important în cadrul acestor activități l-a avut concursul național de proiecte „**Sfânta Euharistie - lumina vieții creștine**”, organizat de Patriarhia Română, care s-a adresat copiilor și tinerilor din grupele de cateheză implicate în programul catehetic „**Hristos împărtășit copiilor**”, și a avut ca scop educarea copiilor și tinerilor și familiarizarea acestora cu Taina Sfintei Spovedanii și Taina Sfintei Euharistii, maturizarea lor spirituală în Biserică.

Deloc întâmplător, în anul acesta în care omagiem Sfânta Euharistie comemorăm și 300 de ani de la martiriul sau mucenicia Sfinților Brâncoveni (1714), deoarece există o legătură duhovnicească adâncă între iubirea jertfelnică a lui Hristos pentru umanitate, celebrată în Sfânta Euharistie, și iubirea jertfelnică a Martirilor sau a Mucenicilor pentru Hristos, cinstită în slujbele de pomenire ale acestora de către Biserică. În ambele se vede taina Crucii și Învierii lui Hristos, Biruitorul păcatului, al iadului și al morții, Care dăruiește celor ce cred în El mântuire și viață veșnică.

Istoria l-a înscris pe voievodul martir Constantin Brâncoveanu în rândul marilor domnitori ai neamului nostru, iar Biserica l-a trecut în rândurile sfinților martiri, apărători ai credinței creștine și ctitori de locașuri sfinte, alături de cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu, Matei și de sfetnicul Ianache (Văcărescu), aceștia fiind canonizați de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în data de 20 iunie 1992, cu data de pomenire în 16 august.

Sfântul voievod martir Constantin Brâncoveanu a simțit și a lucrat pentru unitatea neamului românesc în pofida împărțirii acestuia în trei mari provincii distincte. El a fost un domnitor învățat și un promotor al educației și al culturii, care a sprijinit tipărirea a numeroase și valoroase lucrări de cultură teologică și laică, încât, pe vremea domniei lui, prin dezvoltarea culturală intensă în diferite direcții, orașul București a devenit un centru spiritual și cultural semnificativ în sud-estul Europei, iar domnitorul Țării Românești un mare susținător al culturii în întreg spațiul românesc. De aceea, domnia lui a fost considerată „o monarhie culturală” (N. Iorga).

Iubitor de Hristos și de Biserică, Sfântul voievod martir Constantin Brâncoveanu a fost un mare ctitor de mănăstiri și biserici, ridicând din temelie unele noi și restaurând sau înzestrând altele mai vechi în Țara Românească și în Transilvania.

Totodată, Sfântul Constantin Brâncoveanu a ajutat cu generozitate întreaga creștinătate răsăriteană ortodoxă aflată sub stăpânire otomană, prin acordarea de importante ajutoare financiare și materiale Patriarhiilor din Constantinopol, Alexandria, Antiohia, Ierusalim, Bisericii Georgiei, precum și multor mănăstiri și locașuri sfinte din Muntele Athos. În toată această purtare de grijă el a arătat multă dărnicie, evlavie și demnitate, rămânând peste timp o pildă vie pentru domnitorii creștini și pentru susținătorii culturii creștine. Există unele mărturii istorice care arată că Patriarhii de la Constantinopol și, mai ales, Patriarhii Ierusalimului și ai Antiohiei au fost găzduiți de multe ori la curtea Sfântului domnitor Constantin Brâncoveanu, iar acesta, pe lângă alte ajutoare, le tipărea și cărți bisericești în limbile lor, între care și prima carte din lume tipărită în limba arabă (**Liturghierul greco-arab**, la Mănăstirea Snagov, în anul 1701). **Această grijă a lui pentru Sfânta Biserică Ortodoxă l-a determinat să devină un mare misionar, un domnitor creștin evlavios și darnic.**

Sfântul voievod martir Constantin Brâncoveanu a avut 11 copii (4 fii și 7 fiice) și a fost cunoscut ca un **părinte harnic, înțelept și generos care, împreună cu soția sa, Doamna Maria Brâncoveanu, femeie curajoasă, evlavioasă și iubitoare de Biserică și Neam**, reprezintă un **model demn de urmat pentru familia creștină, pentru educația creștină a copiilor, pentru multa statornicie în mărturisirea dreptei credințe și promovarea valorilor culturii creștine.**

Cinstirea memoriei Sfântului voievod martir Constantin Brâncoveanu este o datorie de conștiință a întregului popor român. În acest context, mai multe evenimente majore au marcat, anul acesta, caracterul liturgic-misionar al cinstirii memoriei **Sfântului Constantin Brâncoveanu**: deshumarea moaștelor Sfântului Constantin Brâncoveanu, **în ziua de 13 mai 2014**, și cinstirea lor prin așezarea într-o raclă de argint aurit; organizarea, în ziua de 21 mai 2014, a procesiunii-pelerinaj cu moaștele Sfântului Constantin Brâncoveanu, de la Catedrala Patriarhală la Biserica „Sfântul Gheorghe-Nou”; sfințirea noii picturi și binecuvântarea amplelor lucrări de la Biserica „Sfântul Gheorghe-Nou” din București, ctitoria sa, precum și coliturghisirea ierarhilor Sfântului nostru Sinod și a reprezentanților Bisericilor Ortodoxe surori prezenți la București, **în ziua de 16 august 2014**, în însăși ziua pomenirii Sfinților Martiri Brâncoveni; organizarea unor procesiuni-pelerinaj cu moaștele Sfântului Constantin Brâncoveanu la cele mai importante biserici ctitorite de el în Țara Românească și în Transilvania: la biserica din **Mogoșoaia**, jud. Ilfov, la

biserica din **Potlogi**, jud. Dâmbovița, la biserica din **Făgăraș** și la **Mănăstirea Sâmbăta de Sus**, jud. Brașov, la **Mănăstirea Hurezi**, jud. Vâlcea. Pentru sporirea bucuriei duhovnicești a zecilor de mii de credincioși închinători la moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași, moaștele Sfântului voievod martir Constantin Brâncoveanu au poposit și în capitala Moldovei, în zilele de 12-16 octombrie 2014.

Sfântul Constantin Brâncoveanu a fost un statornic mărturisitor al credinței creștine ortodoxe, până la jertfa sa martirică, și un susținător al culturii și al artei românești. Profunzimea sintezei brâncovenesti dintre credință și cultură, dintre valorile artistice din Răsărit și cele din Apus, s-a dezvoltat creativ într-un stil artistic distinct în istoria civilizației

românești și europene, cunoscut sub numele de *stilul brâncovenesc*.

Întreaga lucrare pământească a voievodului Constantin Brâncoveanu a fost încununată de moartea sa martirică, iar exemplul vieții lui închinată lui Hristos Domnul până la moarte martirică și rugăciunile înălțate înaintea Tronului Preasfintei Treimi, de către Sfinții Martiri Brâncoveni, constituie un **izvor permanent de lumină și înnoire pentru viața creștină de astăzi.**

Spre sfârșitul unui an de cinstire liturgică și comemorare deosebită a Sfinților Martiri Brâncoveni, **ne rugăm Preasfintei Treimi să ne dăruiască tuturor credință puternică, dragoste față de Biserică și popor, dar mai ales să învățăm, din pilda Sfinților Martiri Brâncoveni, să iubim pe Hristos și să fim ctitori de locașuri sfinte și de cultură creștină, să cultivăm întrajutorarea frățească față de creștinii ortodocși și să fim milostivi, să apărăm credința creștină, având în suflet iubire jertfelnică pentru Hristos și pentru Biserica Sa.**

În zilele noastre, jertfa pe care noi suntem chemați să o aducem nu este o jertfă sângeroasă, precum cea a voievodului martir Constantin Brâncoveanu, ci **o dăruire sau o jertfă spirituală din timpul și confortul propriu, pentru a ne ruga mai mult și pentru a săvârși mai multe fapte ale iubirii milostive și darnice, spre a mărturisi mai puternic iubirea lui Hristos Cel răstignit și înviat și a ajuta Biserica în lucrarea ei pastorală și misionară în societatea de azi.**

Sfătuim părinții să acorde mai mult timp copiilor și tinerilor, învățându-i să cunoască tainele dreptei-credințe, să cultive speranța și dragostea, libertatea de a face binele și nu răul, spre a aduce bucurie celor din jurul lor, și să cinstească sfinții, eroii și înțelepții neamului, dascăli ai eroismului creștin, ai ajutorării semenilor și ai apărării Bisericii lui Hristos.

Îi îndemnăm pe toți credincioșii, dar mai ales pe cei tineri, să descopere lumina Sfintei Spovedanii, ca izvor de libertate și pace a sufletului, să-și mărturisească la duhovnic toate păcatele și să ierte tuturor celor ce le-au greșit, așa cum și Hristos-Domnul a iertat zicând pe Cruce: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23, 34). Numai în acest fel, creștinii dobândesc curajul și puterea de-a lupta împotriva păcatelor și relelor de tot felul, și de a birui ispitele și încercările timpurilor noastre.

Îndrumăm pe fiii și fiicele noastre duhovnicești să se spovedească mai des ca să se poată împărtăși mai des din „izvorul cel fără de moarte” al Sfintei Euharistii, aceasta fiind izvor de pace și bucurie.

Când Sfânta Euharistie este primită cu pregătire, mai precis cu pocăință, post și rugăciune, ea devine izvor de lumină și credință, ajutându-ne să arătăm iubire curată și sfințenie în familie și în societate, să avem curaj și speranță, pentru a lupta împotriva nedreptăților și să fim milostivi cu cei aflați în suferință și în durere.

Ne aflăm la începutul Postului Nașterii Domnului, numit și Postul Crăciunului. Fiecare perioadă de post este o perioadă de pocăință și de pregătire, dar Postul acesta al Crăciunului este mai ales o școală a milosteniei în care învățăm să răspundem cu dărnicie milostivirii și bunătății nesfârșite a lui Dumnezeu pentru noi, arătată prin întruparea Fiului Său, „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire”, după cum mărturisim în Crezul Ortodox.

Pentru a păstra vie evlavia noastră, în această perioadă a Postului Nașterii Domnului, toate învățăturile morale, precum și virtuțile practice și duhovnicești dobândite pe durata acestui An omagial Euharistic și An comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni, avem îndatorirea creștinească de a întâmpina și a face simțită bucuria Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și a prezenței Sale iubitoare în inima creștinilor printr-o faptă de milostenie, printr-un cuvânt bun sau un gest de încurajare care alină suferința sau singurătatea orfanilor, bolnavilor, săracilor, bătrânilor, văduvelor, marginalizaților, a tuturor acelor care societatea nu-i ajută, dar pe care Dumnezeu Cel milostiv îi iubește și ne cere nouă, creștinilor, să-i ajutăm spiritual și material.

De aceea, și în anul acesta, vă îndemnăm părintește să organizați în parohii și mănăstiri, la protopopiate și la centrele eparhiale, colecte de alimente, haine, medicamente și bani, pentru a fi distribuite tuturor celor aflați în suferință sau în dificultate, fiecare contribuind cu darul său, după cum îl îndeamnă inima sa, bine știind că: „Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună” (2 Corinteni 9, 7).

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu, Părintele luminilor, de la Care vine „toată darea cea bună și tot darul desăvârșit” (Iacob 1, 17), să vă răsplătească dărnicia arătată prin colecta din toamna anului trecut și să vă binecuvinteze pe toți cu iubirea, mila

și bunătatea Sa dumnezeiască, spre a arăta și de această dată, în vremea Postului Crăciunului, multă rugăciune și grijă pentru cei bolnavi, precum și milostenie față de toți cei neajutorați, având încredințarea, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, că: „slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu” (2 Corinteni 9, 12).

Vă îmbrățișăm cu părintească dragoste și ne rugăm ca „Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toți!” (2 Corinteni 13, 13). Amin!

O NOAPTE DE VIS

A. J.

Demult, tare demult, pe vremea când nu existau jocuri pe computer cu monștri și roboți, copiii povesteau părinților despre o casă magică, cum greu ne-am mai putea imagina azi. Pe atunci, fiecare copil era nerăbdător să meargă la culcare ca să pășească pe tărâmul viselor. Căci numai de acolo, se puteau cățăra pe un curcubeu și intra în casa magică. Iar când venea dimineața, trăgeau părinții de ei de abia reușeau să îi trezească ca să meargă la grădiniță sau la școală, așa de mult și-ar fi dorit să mai rămână.

Dar ce se întâmpla în casa aceea? Mare mister... O fetiță mi-a povestit, odată, că a intrat, cu mai mulți copii, în casa magică, și a petrecut acolo o noapte de vis. Ușile camerelor se deschideau numai dacă le rugai, nu era nevoie să apeși pe clanțe. De fapt, nici nu erau clanțe. În prima cameră, în care au intrat, dansau pensule multe și culori prin aer, iar când i-au văzut pe copii au țopăit de bucurie și s-au lipit de mânuțele lor, rugându-i să se joace cu ele. Un băiețel a desenat pe un perete o cascadă mare și spumoasă, care a început să curgă cu zgomot adevărat și să gâdile obrajii copiilor cu stropi repezi și reci. Pe un alt perete, o fetiță a desenat marea în amurg și, deodată, s-au auzit valurile cum mângâiau țărnul ca într-un cântec șoptit de leagăn. Pe tavan, un copil a desenat stelele și luna, care s-au și pus pe scânteiat și luminat valurile mării. Iar pe alt perete, mai mulți copii au desenat un munte, care odată ce s-a văzut făcut, a inspirat adânc în plămâni și a expirat un aer tare, cu miros de iarbă crudă și vânt prin brazi verzi și clopoței de vacuțe... de, ca la munte.

Altădată, doi frați, care se jucau des și în vis, mi-au spus că au intrat într-o cameră din aceeași casă magică, unde era suficient doar să rostești un cuvânt, iar acesta lua brusc viață. “Tigru!” și apărea un tigru mârâind și adulmecând fioros. Bine că celălalt frate striga repede “plasă” și peste tigrul cădea o lucrătură din sfori, care îl ținea prins până fugeau copiii din cameră. Dar ce mai hohote vesele de răs se descătușau după așa o aventură strașnică, dincolo de ușă.

Copiii, care totuși tânjeau să fie în pace cu animalele și să se bucure de frumusețea și mulțimea lor, intrau într-o cameră cu totul și cu totul specială. Acolo, găseau leul cu soția lui, girafa cu soțul ei,

tucanul cu soția, și elanul, și crocodilul, și rinocerul, și nutria, și veverița, și vulturul, toți alături de perechea lor. Și toți trăiau într-o iubire nemaipomenită, care îi făcea pe copii să rămână mult timp pe acolo. Mai ales că o doamnă tare drăguță, îi aștepta mereu cu fructe dulci și cu povești din alte lumi. Soțul ei, Noe, era mai mereu ocupat cu animalele și cu meșteritul unui vapor, mai mare decât Titanicul și decât orice vapor pe care l-ați văzut vreodată. Dar tare cumsecade era și dumnealui. Nu, nu, nu era o grădină zoologică acolo. Era o arcă.

În pod, era o cameră, în care aveau voie numai copiii mai marișori. Era acolo o oglindă, în care dacă te uitai, te vedeai mare. Da, da, chiar așa. Un copil putea vedea cum o să fie când se face mare. Însă în camera aceea, nu aveai voie să intri fără un înger consilier, care să te ajute să corectezi aspectele mai puțin plăcute.

Și multe, multe alte camere fermecate erau în casa magică. Dar să vă mai spun doar de una, că e prea frumoasă ca s-o uit. Acolo, desenai un pian și acesta începea să picure cele mai dulci sunete, care se prindeau de corzile unei viori, tot desenate, și de arcușul unui violoncel, și de un clarinet, și de o harpă. Și de orice alt instrument, pe care îl puteți voi recunoaște într-o orchestră. Cine pleca din camera aceea, știa a doua zi să cânte la orice instrument dorea. Mare minune era acolo. Copiii spuneau ca e casa Domnului.

A 8 ÎNTRUNIRE A EPISCOPIILOR ORTODOCȘI DIN AUSTRIA

Din anul 2010 funcționează în Austria Conferința Episcopilor Ortodocși. Membrii ai acestei Conferințe sunt episcopii ortodocși care au comunități în această țară. Ca membrii consultativi sunt și vicarii celor șapte Comunități Ortodoxe din Austria.

Pentru prima dată această întrunire a avut loc în biserica noastră cu hramul Sf. Ap. Andrei. La această sedință au participat șase episcopi: IPS Părinti: Mitropolitul Arsenie, Patriarhia Ecumenică, Mitropolitul Isaac, Biserica antiohiană, Arhiepiscopul Mark, Biserica rusă, Episcopul Andrei, Biserica sârbă, Mitropolitul Serafim Biserica română și Mitropolitul Antonie, Biserica bulgară.

După rugaciunea de început (și imnul „Cuvine-se cu adevărat“ cântat în română, greacă și slavonă), săvârșită în biserică, lucrările întrunirii s-au desfășurat în sala parohială. Presedintele Conferinței Episcopilor Ortodocși din Austria, IPS Mitropolit Arsenie, a prezentat o dare de seamă a diverselor activități desfășurate în ultimele luni în Austria. Episcopii prezenți au exprimat dorința de a fi o prezență mai mare în societatea de azi pentru întărirea convingerii că reprezentăm Biserica Ortodoxă în Austria.

Au fost aprobate Curricula pentru Colegiul Universitar de Pedagogie Religioasă din Viena (KPH) și pregătirile pentru organizarea studiului de master în Pedagogie Religioasă Ortodoxă în cadrul Universității

vieneze.

Despre situația învățământului religios ortodox din școlile austriece a vorbit Inspectorul Mag. Branislav Djukaric. Dr. Dominik Orieschnig, referentul juridic al Conferinței a prezentat: „Cadrul juridic al profesorului de religie ortodoxă în Austria“.

Conferința a prezentat și a aprobat un document ca act de solidaritate cu creștinii prigoniți din Irak, Siria, Kosovo și din întreaga lume. Conferința a solicitat guvernului austriac ca în continuare să sprijine apărarea drepturilor fundamentale ale oamenilor din regiunile de conflict, indiferent de apartenența lor religioasă sau etnică.

DIE JUNGFRAUENGEBURT UND DIE MYSTISCHE GEBURT CHRISTI IN UNSEREN SEELEN

Pr. Ioan MOGA

Bei der Vesper am Vorabend des Weihnachtfestes singen die orthodoxen Gläubigen folgenden Hymnus: *"Was sollen wir dir darbringen, Christe, da du geschaut wardst auf Erden als Mensch unseretwillen? Denn ein jedes der von dir geschaffenen Geschöpfe bringt dir den Dank herbei: Die Engel den Lobgesang, der Himmel den Stern, ... die Erde die Höhle, die Wüste die Krippe, wir aber die Mutter und Jungfrau."* Schon darin werden ein Paar wichtige Konstanten des orthodoxen Verständnisses von der Jungfrauengeburt sichtbar: Maria, die Allheilige Gottesmutter, ist das Kostbarste, was das menschliche Geschlecht, in seiner Mitarbeit am Heilsplan Gottes, hervorgebracht hat. *Die jungfräuliche Geburt Marias ist eine Realität die die ganze Menschheit betrifft*, es ist das tiefste Mysterium der Begegnung zwischen Gott und Mensch, zwischen Ungeschaffenem und Geschaffenem, zwischen göttlichem Heilsplan und menschlicher, zur Heiligkeit gereifter Freiheit.

Die altkirchlichen Titel „immerwährende Jungfrau“ und „Gottesmutter“ koppeln Maria nicht von der übrigen Menschheit ab, sondern im Gegenteil, sie weisen auf eine gott-menschliche *Wirklichkeit hin, an der wir alle emporzuwachsen haben.*

Die orthodoxe Theologie hat die Mariologie, trotz einer stark ausgeprägten Marien-Verehrung, nicht verselbständigt, sondern immer im Zusammenhang mit der Person Jesu Christi gesehen. *Die Jungfrauengeburt*

soll nicht allein auf Maria, sondern auf das Mysterium der Menschwerdung hinweisen. Als solche bleibt die Jungfrauengeburt nicht einfach ein historisches Ereignis, ein Moment der Heilsgeschichte, sondern prägt unser Verhältnis zu Gott. Der geschichtlich einmaligen Geburt Jesu Christi durch die jungfräuliche Gottesmutter entspricht, auf existentieller Ebene, seine mystische Geburt in unserer Seelen. Diese Grundaussage kann sicherlich sehr leicht klischeehaft abgenützt werden. Doch, für die griechischen Kirchenväter - und in ihrer Nachfolge für das orthodoxe Bewusstsein heute - steckt darin eine große Herausforderung. Wir sind aufgerufen das Mysterium der Jungfrauengeburt zu verinnerlichen, denn nur eine jungfräuliche, reine, offene Seele kann das Mysterium Jesu Christi empfangen. Dieses innere Ereignis der Ankunft Jesu Christi in uns entspricht keinem herbeizuführenden punktuellen Moment: es ist die Gnadengabe eines geistigen Weges. Es ist Hoffnung und zugleich Gewissheit, die etwa in der Hl. Eucharistie zur sakramentalen Realität wird.

Hl. Gregor von Nyssa schreibt diesbezüglich: *"Ich meine auch, dass die Quelle der Unvergänglichkeit, unser Jesus Christus, deswegen nicht durch eine Ehe in diese Welt gekommen ist, um mit der Art seiner Menschwerdung dieses große Geheimnis aufzuzeigen, dass allein die Reinheit es vermag, die Anwesenheit und das Kommen Gottes aufzunehmen (...). Was bei der unbefleckten Maria dem Leibe nach geschehen ist, indem in Christus durch die Jungfrauengeburt die Fülle der Göttlichkeit aufleuchtete, genau das kann auch bei jeder Seele, die sich in konsequenter Weise jungfräulich erhält, vor sich gehen, auch wenn der Herr nicht mehr leiblich anwesend sein wird."*

Das Fest der Geburt Jesu Christi sei uns Erinnerung an diese ständige Perspektive des geistlichen Lebens: *Weihnachten ist ein ständiges Fest der Einwohnung Gottes in den Menschen!*

COLIND

Vasile Voiculescu

În coliba întunecoasă
Din carne și os lucrată
A intrat Hristos deodată
Nu făclie ce se stinge,
Nu icoană ce se frânge,
Ci El Însuși, trup și sânge
Preschimbat pentru făptură
Într-o scumpă picătură,
Dulcea Cuminecătură.

Coliba cum L-a primit
S-a făcut cer strălucit
Cu bolta de mărgărit
Și pe ea soare și stele
Cu luceferi printre ele.
În mijloc tron luminos
Și pe el Domnul Hristos
Care mult se bucura
Duhul Sfânt Se alătura

Și acolo rămânea
Și acum și pururea.

Și noi Doamne ne-am sculat
Colibele am curățat
Uși, ferestre, toate-s noi.
Doamne, intră și la noi!
Trup tu dormi, Domnul te paște!
Suflete, scoli și cunoaște
Luminos Prunc că Se naște
În peștera inimii, în palatul Treimii.
Dară Pruncul cine mi-I?
Mi-e Hristosul Dumnezeu
Coborât în pieptul meu.
Maica Sfântă-n brațe-L ține,
Duhul Sfânt cu drag L-alină,
Îngeri cu raze se-nchină.

Nu dorm, trupul meu îmi spune
Ci-nclăștat de grea minune
Stau în mută rugăciune
Să mai mișc nu se cuvine,
Căci cu harul care vine,
Raiul tot se află-n mine.

ÎNTÂLNIREA CU TINERII

Cristian POPA

"Cereți și vi se va da, bateți și vi se va deschide, căutați și veți afla" (Mt.7,7), un citat care se adresează în special celor care au frământări existențiale sau celor care vor să se adâncească în cunoșterea învățaturii creștine a dragostei celei adevărate, adică novicilor sau tinerilor, tinerilor de vârste diferite după cum menționează într-o conferință video Pr. Prof. Constantin Necula de la Facultatea de Teologie din Sibiu. Sub aripa acestui citat se desfășoară *Întâlnirea cu tinerii* din Parohia noastră sub îndrumarea părintelui Emanuel Nutu.

După bucuria trăită prin sărbătorirea Nasterii Domnului în Betleemul Iudeii, ca Răscumparator al morții noastre și a Bobotezii, ziua în care Hristos Domnul s-a descoperit lumii, pe data de 18 ianuarie a avut loc prima *Întâlnire cu tinerii* în anul calendaristic 2014, cu o temă adâncă și pătrunzătoare: *Moartea din perspectivă creștină și drumul sufletului după moarte*, temă susținută de doamnele profesoare de religie ortodoxă Diana Iacob și Luminița Trica. Fiind o temă

foarte grea, s-a pus accentul mai mult pe experiențele descrise în cărți după cum ar fi cartea "Leben nach dem Tod" scrisă de Dr. Raymond Moody, în care sunt exemplificate multe cazuri de revenire din moarte clinică precum și unele experiențe personale ale celor prezenți sau a cunoștințelor acestora.

Aflându-ne în perioada Postului Mare, următoarea temă aleasă a fost specifică acestei perioade și anume, s-a vorbit despre Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul. În această perioadă a Triodului, accentul se pune pe trezvia duhovnicească și lepădarea de sine. O altă temă a fost aleasă spre întărirea și dezvoltarea vieții duhovnicești, avându-se la baza discuțiilor urcușul duhovnicesc al creștinului așa cum reiese din lucrarea *Scara*, scrisă de Sfântul Ioan Scărarul.

O altă *Întâlnire a tinerilor*, care a avut loc la o lună după ce ne-am bucurat de eliberarea de sub jugul morții trupești cât și de sub jugul morții spirituale prin bucuria sărbătoririi Invierii Domnului, a avut o temă de maturitate duhovnicescă, *Mărturisirea de credință a Sfântului Domnitor Constantin Brâncoveanu* (1688-1714), a fiilor săi: Constantin, Stefan, Radu și Matei și a vistierului Ianache Văcărescu. S-a scos în evidență moștenirea lăsată nouă de către Sfântul Martir Constantin Brâncoveanu atât pe plan material, aici fiind amintite ctitoriile sale cum ar fi Mănăstirea Sâmbăta, Palatul Mogoșoia, cât și pe plan spiritual aducând ca păstor de suflute pe Mitropolitul Antim Ivivireanul sau marea susținere a culturii și activității cărturărești, tiparul, etc. Dar moștenirea cea mai de seamă sunt cuvintele adresate fiului său Matei, care văzând baia de sânge și capetele fraților săi separate de trupuri prin lovitura călăului, sperându-se promite sultanului că se va face turc: *Mai bine mori în Legea Creștină, decât sa te faci pagân, lepădându-te de Iisus Hristos, pentru a trăi câțiva ani mai mulți pe pământ.* Iar fiul de numai 16 ani, întărit de cuvintele tatălui, răspunde sultanului cu aceste cuvinte pline de maturitate duhovnicescă: *Vreau să mor creștin, lovește!*

La a 3-a *Întâlnire a tinerilor ortodocși din Austria*: "Panorthodoxes Jugendtreffen", tinerii noștri au adus bucurie celor prezenți prin punerea în scenă, sub îndrumarea tânărului Ioan Ovidiu Haiduc, a piesei de teatru religios *Moartea Sfinților Martiri Timotei și Mavra*, cât și prin prezentarea tehnicii de pictură pe sticlă a Pr. Razvan Gasca și tânărului Alexandru Văduva.

La propunerea și sub îndrumarea părintelui Emanuel, temele din cadrul *Întâlnirii cu tinerii* au început a fi susținute chiar de către tineri - un impuls deosebit. Astfel, tânărul teolog Drd. Cezar Ungureanu, student la Facultatea de Teologie din cadrul Universității din Viena, susține tema cu titlul *Taina Sfintei Împărtășanii* în cadrul căreia a expus principalele caracteristici ale acestei Sfinte Taine, punând accent pe scrierile biblice și receptarea lor în mistagogia bizantină, alexandrină și antiohiană. La o altă *întâlnire duhovnicescă*, tinerii Buta Marian, masterant la Facultatea de Psihologie în cadrul Universității din Viena și Popa Cristian, masterant al

Facultății de Teologie din cadrul Universității din Oradea, au prezentat tema: *Taina Sfintei Spovedanii*, relația părinte duhovnicesc-credincios și relația psiholog-client.

La ultima *Întâlnire* din acest an calendaristic, tânăra Oana Pirnuța, studentă la Facultatea de Științe Economice din Viena, a pregătit o lucrare cu tema *Bucuria duhovnicescă*, în cadrul căreia a evidențiat caracteristicile bucuriei ca roadă a Duhului Sfânt. Au fost atinse și puncte sensibile precum: diferența dintre bucurie și plăcere, falsa bucurie, bucuria în suferință, transfigurarea suferinței în bucurie. Discuția pe această temă s-a încheiat mult mai tarziu, într-un duh de pace și bucurie, ca un dar adus celor prezenți de către Sfântul Ierah Nicolae.

Tinerii noștri vor încerca să ducă mai departe în această perioadă premergătoare Nașterii Domnului bucuria vestită lumii de către magi și păstori în casele credincioșilor prin umblarea cu colindul, dirijați fiind de tânărul Sebastian Pasaniuc, iar apoi așteptă ca la anul să începem din nou *Întâlnirea cu tinerii* la care vă invităm pe toți cu mare drag.

IMPĂRTĂȘANIA FESTIVĂ DUPĂ PRIMA SPOVEDANIE

Duminica 14 decembrie 2014, după o pregătire începută deja în septembrie, elevii din clasa I-a primara, au fost spovediți pentru întâia oară și apoi au primit în mod festiv Sf. Împărtășanie în cadrul Sf. Liturghii în Biserica Sf. Ap. Andrei din Viena. La sfârșitul slujbei copiii bucuroși cu prilejul acestui act festiv, sărbătoresc au primit câte o carte de religie, în limba română, ca împreună cu părinții sau bunicii să poată asculta și citi din frumoasele lecții pentru cei mici, în limba bunilor și străbunilor noștri.

Au fost prezenți următorii copii: Bucur Cristina, Cojocar Nicol, Cătănescu Edvard, Cișu Lara, Creangă Anastasija Michaela, Djorgevic Kevin, Idomir Andrea, Kozokar Valeria, Pîrvu Sebastian Ștefan, Maier David, Pârvulescu Florentina, Leoștean Teodora, Liche Matei, Antonesi Vasile, Biriș David, Moldoveanu Darius, Peica Patrick, Pop Denis și Vlah Andrei Daniel.

Să fie acești copii cu adevărat bucurie și împlinire, dar și o binecuvântare pentru familiile noastre ortodoxe și pentru Biserica noastră drept-măritoare.

DUMNEZEU să ne ajute să putem crește aceste daruri ale Cerului și ei să aducă ceva din lumina, bucuria și pacea paradisiului în lumea noastră adesea prea agitată, superficială și relativizată!

DOAMNE AJUTA-NE și felicitări alese pentru acești copii minunați!

Din an in an

Din an in an sosesc mereu,
La geam cu Mos Craciun,
E ger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei strabun.
E ger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei strabun.

Azi cu stramosii cant in cor,
Colindul sfant si bun.
Tot "Mos" era si-n vremea lor,
Batranul Mos Craciun.
Tot "Mos" era si-n vremea lor,
Batranul Mos Craciun.

E sarbatoare si e joc,
In casa ta acum.
Dar sunt bordeie fara foc
Si maine-i Mos Craciun.
Dar sunt bordeie fara foc
Si maine-i Mos Craciun.

Acum te las, fii sanatos,
Si vesel de Craciun.
Dar nu uita, cand esti voios
Romane, sa fii bun!
Dar nu uita, cand esti voios
Romane, sa fii bun!

CORUL BISERICII BISERICII ORTODOXE ROMÂNE DIN VIENA

„Cântați lui Dumnezeu, cântați numelui
Lui“ (Ps. 67,4)

„Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în cântări
duhovnicești, lăudând și cântând Domnului, în inimile
voastre“ (Ef. 5,19)

Cel dintâi cor bisericesc ortodox român la Viena a fost înființat în noiembrie 1906 de către compozitorul transilvănean *Gheorghe Dima* (1847-1925), a dat răspunsurile la marele eveniment al sfințirii capelei „în a doua zi de Bobotează a anului 1907“.

Eusebiu Mandicevski a compus și Liturgia în sol major pe care a cântat-o un cor dirijat chiar de compozitor însuși, în capela românească din Viena. Apoi grupul vocal a fost condus de: studenții *Viorica Ursuleac*, *Olivian Sorocean*, iar mai apoi de *Marțian Negrea*, *Zeno Vancea*, *Filaret Barbu*, Prof. *Maria Wölfe-Pavel*, *Ernst Jankowitsch* (1962-1990) și *Anastase (Tașcu) Cunia* († 1999).

Înmulțindu-se numărul credincioșilor, participanții la Sf. Liturghie s-au obișnuit cu cântarea bisericească în comun, sprijinind sentimentul comuniunii și iubirii creștine temeluite în Hristos-Domnul nostru. Pentru slujba Sf. Paști din 27 aprilie 2003 - prima slujbă în noul locaș din *Simmeringer Hauptstrasse* - părintele Prof. Dr. *Nicolae Dura*, preotul nostru paroh, s-a îngrijit ca Sfânta Liturghie să fie cu adevărat sărbătorească și l-a rugat pe domnul *Dr. Theodor Coresi* (...) să constituie un mic grup vocal, care să dea în mod armonios răspunsurile. Acest mic nucleu a fost apoi preluat de către *Mag. Viorel Ipati*, absolvent al Facultății de Teologie din Iași și actualmente preot la *Klagenfurt*, care a organizat cele patru voci.

În toamna anului 2003, corului i s-a alăturat sprijinul profesional de neprețuit al doamnei profesoare *Agnesia Ivan*, absolventă a Conservatorului „*Ciprian Porumbescu*“ atât la Secția pedagogică (1952) cât și la Canto clasic (1956). La frumoasa vârstă de 77 de ani, s-a angajat cu un elan de neînchipuit în educarea vocală a fiecărui cântăreț în parte, neprecupețind nici un efort în vederea omogenizării corului și contribuind direct la învățarea multor piese dificile. În patru ani corul nostru de amatori a reușit să interpreteze cu succes aproape integral cântările Sfintei Liturghii, dar și pricește și colinde de un ridicat grad de dificultate.

Din 2007 dirijatul propriu-zis a fost preluat de către domnul *Grigore Andreica*, bun cunoscător al tipicului slujbelor, care era încă din 1999 cântărețul nostru bisericesc. Cu aceeași angajare și întărit cu sprijinul profesional al doamnei Ivan, dânsul a reușit săntregească cântarea polifonă a Sfintei Liturghii și să conducă cu mult succes corul la slujba de sfințire a bisericii din *Simmering* de către Preafericitul Patriarh Daniel pe 14 iunie 2009. Cu această ocazie a fost pregătit și un frumos buchet de pricește, dirijat de doamna *Agnesia Ivan*. Corul a fost dirijat și de domnul *Maricel Groza*.

În toamna anului 2013, doamna Ivan l-a încurajat pe tânărul *Georgel Popa*, student la Conservatorul de muzică din Viena, să preia dirijatul corului, stându-i alături cu sfatul și cu fapta, considerând că el îndeplinește toate premisele necesare acestei responsabilități.

**Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru,
Răsărit-a lumii, Lumina cunoștinței,
Că întru Dânsa 'cei ce slujeau stelelor,
De la stea s-au învățat să se închine Ție,
Soarelui dreptății și să Te cunoască pe Tine,
Răsăritul cel de sus.
Doamne, mărire Ție**

Troparul Nașterii Domnului

Corul Bisericii Sf. Ap. Andrei din Viena, dirijat de d-na prof. Agnesia Ivan și dl. Georget Popa

Sfânta și dumnezeiasca Liturghie din Biserica Sf. Ap. Andrei din Viena

Sfânta și dumnezeiasca Liturghie din Biserica Sf. Ap. Andrei din Viena

29 iunie 2014

Coperta Cd-ului care va apărea în curând

Începând cu **2 ianuarie 2015**, preoții slujitori vor merge pe la casele credincioșilor cu Botezul Domnului, pentru sfințirea locuințelor după următorul program:

Sectorul 1, 3 - 2 ian. (P. Dura)
Sectorul 2 - 2 ian. (P. Nutu)
Sectorul 4 - 3 ian. (P. Dura)
Sectorul 5 - 4 ian. (P. Dura)
Sectorul 6 - 3 ian. (P. Nutu)
Sectorul 7, 8, 9 - 5 ian. (P. Moga)
Sectorul 10 - 7 ian. (P. Dura)
Sectorul 11 - 6 ian. (P. Dura)
Sectorul 12 - 5 ian. (P. Dura)

Sectorul 13 - 7 ian. (P. Nutu)
Sectorul 14 - 6 ian. (P. Moga)
Sectorul 15 - 3 ian. (P. Moga)
Sectorul 16 - 2 ian. (P. Moga)
Sectorul 17 - 4 ian. (P. Moga)
Sectorul 18, 19 - 6 ian. (P. Nutu)
Sectorul 20, 21 - 4 ian. (P. Nutu)
Sectorul 22 - 3 ian. (P. Nutu)
Sectorul 23 - 9 ian. (P. Moga)
Mödling - 8 ian. (P. Dura)
Baden - 8 ian. (P. Nutu)
Krems - 11 ian. (P. Dura, P. Nutu)

Pentru sfințirea caselor Vă rugăm să Vă anunțați la biserică sau la preoți.

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus
RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos
 Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstr. 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161
 Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at
 Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;
 E-mail: pr.dura@rumkirche.at
 Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;
 E-mail: pr.nutu@rumkirche.at
 Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90
 E-mail: pr.moga@rumkirche.at
P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

Preoții slujitori, Consiliul parohial din Viena, Vă urează din tot sufletul:
Să petreceți sfintele Sărbătorile cu pace, bucurie și cu mult spor duhovnicesc !
La mulți, buni și fericiți ani!
DUMNEZEU SĂ BINECVINTEZE CUNUNA ANULUI 2015